

iDuif

Hoe het allemaal begon ...

Zo'n tien jaar geleden heb ik aan mijn collega's voorgesteld om het klassengeld, bestemd voor Sinterklaascadeautjes, bij elkaar te leggen en gezamenlijk een paar fototoestellen te kopen, die door iedereen gebruikt konden worden. Ik wilde de betrokkenheid van de kinderen bij wat ze in de klas deden vastleggen op beeld. De foto's kon ik delen met collega's of later nog eens bekijken en zo hun ontwikkeling volgen.

Maar het verliep niet zo soepel. Omdat acht groepen gebruik maakten van de fototoestellen, waren ze vaak in gebruik of zoek, net als ik ze nodig had. En verder was het allemaal tijdrovend en omslachtig. Ik sloeg de foto's op in mappen in de computer, wachtte in de rij bij het kopieerapparaat om ze te printen, ik hing ze op in de klas of plakte ze in een fotoboek dat de kinderen om beurt naar huis mochten meenemen om aan hun ouders te laten zien. Soms vergaten de kinderen het boek terug mee te brengen naar school. Kortom, het bezorgde mij, als leerkracht, veel rompslomp. Ik heb toen een digitale fotolijst gekocht die ik op de gang hing, waarop ik foto's van bijzondere schooldagen en - evenementen liet zien. Zo konden de ouders de beelden bekijken, als ze de kinderen naar school brachten. Dit vroeg ook een hoop organisatie om de foto's regelmatig te verversen en het apparaatje aan en uit te zetten.

Desondanks vond ik het belangrijk om foto's te blijven maken. Ze hebben zoveel meerwaarde. Als ik aan kinderen van groep 8 op het eind van het schooljaar vraag wat ze zich nog herinneren van hun tijd in de kleuterklas, kunnen ze dat het best vertellen aan de hand van beelden. Een foto kan heel goed het gevoel terug oproepen. Ik maakte foto's in de schooltuin waardoor we de groeifases konden volgen van de gewassen die we verbouwden. Ik fotografeerde de bouwwerkjes die de kinderen maakten. Een bijkomend voordeel was dat ze dan minder moeite hadden als de bouwsels weer afgebroken moesten worden, omdat het was vastgelegd op foto. En ik kon zo ook hun ontwikkeling bij het bouwen volgen. Ik sloeg foto's en tekst op in de app "Evernote" ter informatie voor mezelf. Maar eigenlijk wilde ik de foto's en gegevens die ik over de kinderen verzamelde ook graag delen met hun ouders.

De voordelen van Whatsapp als communicatiemiddel

Toen ik in het bezit kwam van een Iphone, ging ik geleidelijk aan meer ouders aan mijn Whatsapp-contacts toevoegen en stuurde hen af en toe een foto van hun kind. Ze waardeerden het en stuurden me positieve reacties.

Toen ik de oproep voor “Microprojecten Educatieve Agenda Limburg” voorbij zag komen, wist ik het meteen: deelname zou mij de kans en de drive geven om de mogelijkheden die Whatsapp biedt, om contact te onderhouden met de ouders over hun kinderen, verder te ontdekken en te benutten.

Ik had in die tijd een stagiaire die handig was op de computer en enthousiast mee wilde werken aan de uitvoering van het project. In eerste instantie was het onze bedoeling om een eigen app te laten ontwikkelen, die zou dienen als groeiwijzer, als volgsysteem dat de ontwikkeling weergaf van ieder kind persoonlijk. We zochten contact met een app-ontwikkelaar. Daar hadden we ook budget voor. Maar bij nader inzien hebben we besloten om er niet mee door te gaan. We kwamen erachter dat een nieuw ontwikkelde app voor ons doel niet meer voordelen bood dan de bestaande Whatsapp. En van het een kwam het ander. Ik voegde de ouders van alle kinderen uit mijn klas toe aan mijn Whatsapp-contacts, meestal beide ouders, op hun verzoek. Ik appte vaak meteen na school de foto's die ik die dag gemaakt had van de kinderen naar de betreffende de ouders.

Ouders en kinderen zagen van elkaar dat er over en weer foto's werden gestuurd naar de juf en begonnen ook berichten en foto's uit te wisselen.

De app geraakte snel ingeburgerd als communicatiemiddel tussen de ouders en mij.

Ik heb met de kinderen een afspraak gemaakt: “Je mag me altijd vragen om een foto te maken en ik moet jou vragen of ik die foto mag doorsturen naar je ouders.”

- Ik ontdekte de mogelijkheden die Whatsapp me bood. Ik vond het belangrijk om de ontwikkeling van de tekensvaardigheid van de kinderen te volgen, fotografeerde hun werk en stuurde de foto's door naar hun ouders. En wat voor mij werkte, werkte ook voor de ouders. Ze zagen vooruitgang in de tekeningen en gaven me een reactie in de trant van “wat is ze gedetailleerd gaan tekenen in vergelijking met vorige maand!”

De foto's gaven een beeld van de vorderingen van de potloodgreep en ook van het knippen en de voorkeurshand van het kind.

Veel duidelijker dan door middel van een kruisje op een lijst achter de behaalde activiteit.

Volgsystemen vind ik prima bij kleuters, maar als het tot een beoordeling leidt, heb ik er moeite mee.

Kruisjes zetten bij wat een kleuter behaald heeft geeft volgens mij geen volledig beeld van hun ontwikkelingsfasen.

iPad 16:42 35%

Documenten Athan Severijns

Schooljaar: 2016/2017	20-8-2017 Leerkracht: Jeanine
--------------------------	-------------------------------------

Een indicatie voor hoe een kind in zijn ontwikkeling staat ten opzichte van andere kinderen

4 tot 4,5 jarigen worden doorgaans begeleid in niveau 1,

4,5 tot 5,5 jarigen worden doorgaans begeleid in niveau 2,

5,5 tot 6,5 jarigen worden doorgaans begeleid in niveau 3, ze beheersen in ieder geval bij de overgang naar groep 3 voor de mees niveau 2.

Spel /speelwerktijd

	Z	SPZ-niveau		Vormen van samenspel	Observaties , meespelen en gesprekken met kinderen/ouders	Onderwijsbehoefte Didactisch handeler Pedagogisch handel
Jan.17		Verbeeldend spel		0 S(olitair) 0 P(arallel) 0 A(ssociatief) 0 C(oöperatief)	1e Zie esis	1e
		1	1			
				S+P	1e	1e
					2e	2e

1

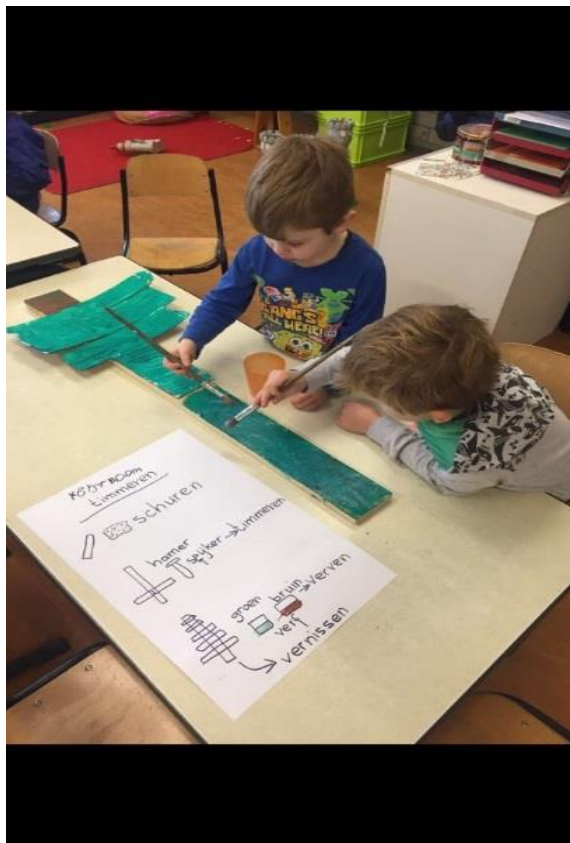
Door een kind tijdens haar/zijn dag op school te fotograferen kom je er beter achter waar het mee bezig is. Je volgt een kind met andere ogen.

Vaak kregen we van ouders te horen dat de kleuters vrijwel geen antwoord gaven op de vraag wat ze die dag op school gedaan hadden. De tip die ik soms gaf, om gericht vragen te stellen, hielp niet echt. Zeker als ze na school nog een tijd op de BSO hadden verbleven alvorens naar huis te gaan, waren hun herinneringen weggeëbd en kwam er maar moeizaam een reactie. Het was dan vaak de foto die papa en mama eerder die dag via Whatsapp hadden ontvangen die een gesprekje op gang bracht.

Maar de juf en de klasgenootjes moesten ook die mooie kerstboom zien die thuis opstond en de goudvis en het nieuwe bed, dus werden ook foto's van thuis teruggestuurd. Ik stuurde ze door naar het e-mailadres van school en samen bekeken we ze op het touchscreen in het groot. Het leidde soms tot spontane spreekbeurten.

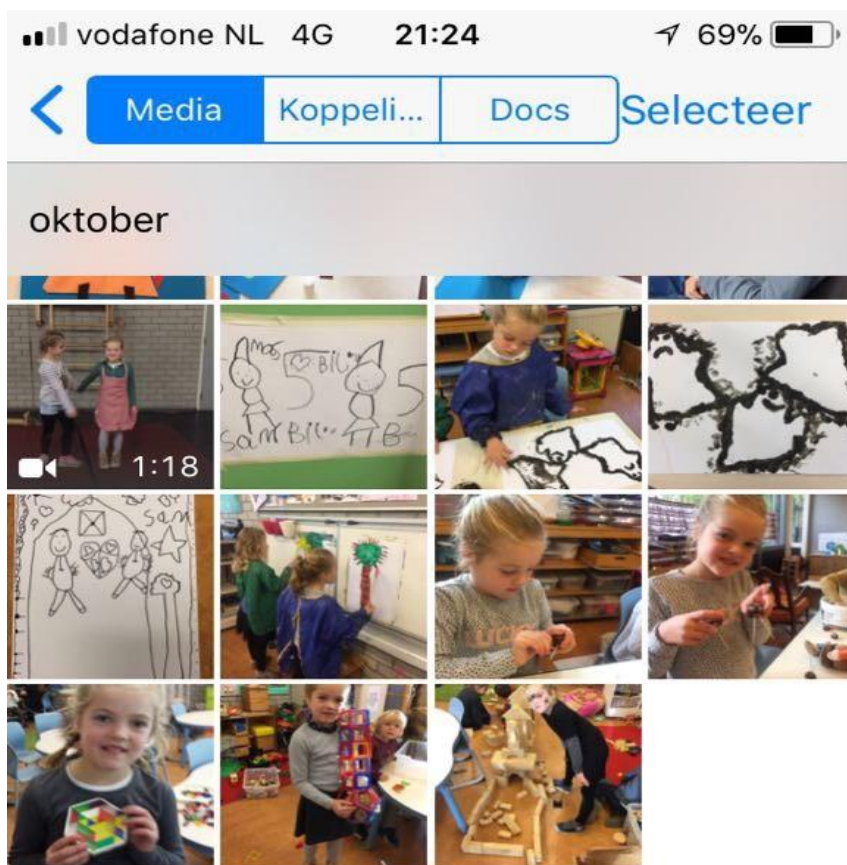

Soms leg ik aan de hand van foto's aan de ouders uit wat de bedoeling van een activiteit is.

Als er een kind ziek thuis was, stuurden we soms een filmpje met beterschapswensen dat we in de klas opgenomen hadden.

Als ik bij Whatsapp de foto's van een bepaald kind ophaal bij haar/zijn contactinformatie in het mapje Media, krijg ik op het scherm een overzicht van alle foto's gerangschikt per maand. In die reeks foto's is vaak een lijn te ontdekken qua ontwikkeling en voorkeursmateriaal. Ik kan zien hoe het kind zich ontwikkelt bij het tekenen of het valt me op dat het kind vaak (en graag) bouwt.

Deze maand

En zo zijn er nog tal van voorbeelden van wat er met Whatsapp mogelijk is.

Wat wil ik bereiken met iDuif?

Ook het contact met pedagoge drs. Arda Oosterhoff uit Groningen heeft bijgedragen aan mijn motivatie voor deze wijze van communiceren met ouders. Arda was bezig met een promotie-onderzoek naar de professionele autonomie van de kleuterleerkracht. Ze heeft voor haar onderzoek een aantal diepte-interviews bij me afgenomen. Daardoor ben ik mij heel bewust geworden van wat ik wil bereiken met "Iduif": namelijk de afstand tussen school en thuis zo klein mogelijk maken en de communicatie tussen juf, ouders en kind zo optimaal mogelijk laten verlopen.

Veel ouders hebben gewerkt met het digitale programma "Voorportaal" in de periode dat hun kind op het kinderdagverblijf zat. Ik ken het programma verder niet, maar ouders hebben me verzekerd dat ze mijn wijze van communiceren persoonlijker vinden en dat het de betrokkenheid van ouders enorm vergroot. Die reacties motiveerden mij ook om ermee door te gaan.

Dit is de reden waarom we afgelopen schooljaar hebben besloten om geen klassenouder aan te stellen, maar een WhatsApp-groep te vormen. Ik alleen, als juf en beheerder, zou berichten sturen naar de ouders. We hebben deze WhatsApp-groep "Stokstaartjes" genoemd naar de naam van onze groep. Ik heb met de ouders afgesproken dat ze alleen via die app mogen reageren als het relevant is. Anders wordt het onoverzichtelijke stroom chatberichten en dat werkt verwarrend.

Het chatbericht op bijgaande print screen spreekt voor zich.

Verder is afgesproken dat, als ouders mij persoonlijk iets willen vragen of meedelen over hun kind, ze dat niet via de gemeenschappelijke Stokstaartjes-app doen, maar via hun eigen Whatsapp-account. Iedereen houdt zich goed aan deze afspraak.

Wel moet ik maandelijks iCloud-opslag kopen om voldoende geheugencapaciteit op mijn iPhone te hebben. Van het geld dat ik dank zij het microproject heb gekregen heb een iPhone X gekocht met meer GB opslagruimte.

Ook wil ik nog een scholing volgen om het toestel optimaal te kunnen benutten in de groep. En ik wil de mogelijkheid onderzoeken om kinderen zelf foto's te laten maken op een daarvoor bestemd toestel die ze kunnen doorsturen naar huis.

Wat vinden collega's hiervan?

Nog niemand op school werkt op deze manier.

Ik propageer het gebruik van Whatsapp om ouders te informeren via beeldmateriaal van hun kinderen, vooral bij collega's uit het kleuteronderwijs. Kinderen van die leeftijd kunnen veel beter iets vertellen aan hun ouders aan de hand van een foto, terwijl oudere kinderen makkelijker kunnen putten uit hun herinneringen.

Mijn collega's kleuterjuffen hebben een duobaan en maken ook foto's die ze in het groeiwijzer-systeem invoegen. Maar "hun" ouders hebben er slechts twee keer per jaar inzage in. Terwijl het er mij net om gaat dat ouders doorlopend geïnformeerd worden over hoe het met hun kind gaat op school. Sommige collega's geven hun privé-nummer liever niet aan ouders. Ikzelf heb er geen moeite mee en heb nog nooit ergens hinder van gehad in het contact met ouders, alleen maar profijt. Het is ook een kwestie van vertrouwen.

Vaak wordt mij gevraagd of het niet teveel werk is om elke dag foto's door te sturen.

Ik kan alleen het tegendeel beamen: communicatie met Whatsapp is efficiënt en bespaart me juist een hoop werk. Werken met het reguliere groeiwijzer-systeem vereist meer tijd en inspanning.

Bij de presentatie van het micro-project in Roermond op 10 oktober 2017 viel het mij op dat mensen, die niet in het onderwijs werken, dolenthousiast reageerden op wat ik hen liet zien.

Onderwijsmensen daarentegen stelden vragen zoals: "wat vindt jouw directeur hiervan of je collega's?" Zij zijn gewend om te werken volgens voorgeschreven methodes.

Ik daarentegen wil ook graag op mijn manier werken, omdat ik geloof in mijn aanpak en zie dat het resultaat heeft. Dit blijkt ook uit de reacties van de ouders.

Ik wil graag doorgaan op de weg die ik heb ingeslagen en dank het Microproject van harte dat zij dit mogelijk maken.

Jeanine Senden

Maastricht, 30 november 2017